Quelle: http://manuscripta.at/?ID=31639
Copyright: Zwettl, Zisterzienserstift

Scā eccl'a redit ad solitas consolationes: ne
tamē putarētur austera. si & bone, pmissionis
gaudia nō haberet pollicitatio firma. custo
dia fortis: iustos salutē ad nō n̄ abalienabilia po
testate uenire cōmemorat. Quo loco alt̄
psalmi sensus ille dicendus est. Si ambulē in me
dio umbrē mortis n̄ timebo mala qm̄ tu me
cum es. Seqt̄. Et, pretor eos ē intēpe tribu
lationis. Tēp' q'dē tribulationis duplex ē: s.
longe dissimile. Hā & hic tempales s̄ tribu
lationes quas tam dūs a fidelib' suis ex toto n̄
amouet ḡ mordent potū quā deuorent com
pungt̄ quā pertimant affligt̄ quā immituant.
Illa enī tribulatio quē in die iudicii impus
uenit mala. q'a eterna tristis q'a cruciat ue
hemens quia districta ē. In hoc ḡ tempe tribu
lationis, pretor ē dūs. q'a ex ipsa eripit nos.
Et adiuuabit eos dūs & liberabit eos. & eripiet
eos a peccatorib' & saluos faciet eos. quō spera
uerunt in eū. De fidelib' famulis dicit q̄s
in hoc mundo efficaciter adiuuat q̄ndo col
luctatione ēt̄aria fugant̄. Liberat enim.
dū fidē ipsos n̄ sunt prauasuasione puer
ti. Eripiet a peccatorib' utq: a mundi isti
contrarietate seruat illesos. Addidit quoq:
causā liberationis. quō sperauerūt in eū. n̄
quia peccauerūt: s. q̄n spem suā in dn̄o pieta
te posuerūt. Qd' potē etiā & ad aliud iudici
um trahi. q̄ndo scīs suis ētna p̄mia p̄stare
dignabitur. Conclusio. Quā, pficua uerba
spē sēi dignationē, plata s̄. quā mirabili
uirtute illa tunica dn̄i xp̄i supna dispensa
tione contexta ē n̄ filis s: uersib' n̄ stamine
s: cōpunctione n̄ lana s: gā scilicet que to
tū corp' ei ambiat & m̄bra ipsi' immodu sa
cre uestis operat quā n̄ ualuit diuidere mi
lītū insana p̄tua. quā n̄ potest hereticor
tot scis scindere multitudo. dū semp
in sua firmitate ēsistens: illos tantū, pteg.
q̄s dn̄o placere cognoscit. Rogem' ḡ inseparā
bile trinitatē ut hec uestis & nos, pteg. atq:
mita suos sin' gratuita dignatione ēcludat.
Quo loco sedulu uerba mutuanda st̄. Gran
dia q'dē posco. s: tudare grandia nosti.

Ps. xxx. vii. Psalmus dauid.
In commemoratione.

Dicendo in cōmemoratione hoc nobis uti
lis iste pnuntiat. ut q'a peccatū omnimodis
effugere n̄ ualem'. certe ipsū delictū in cōme
moratione sēp habere debeam'. quatenū dū
cupe memores sum'. a delictor freqtata tēpe
mus: sic & in xxx. psalmo primo positū ē dd'
intellect' sic & in q'nquagesimo psalmo ipse
, pfitet. Et peccatū meū ēta me ē semp. S;
licet, ppha nominis sui testimonio dicat quā
maxime defitūs: tamen nec p̄terita derelin
quit. que ad salutē fidelis ppli p̄tinere cog
noscit. Hic enī psalm' ut q'dā uoluerūt tot' ad
beati iob uiuacissimā p̄tinet passionē q̄ supa
tor' fuit uite mortalis. carnis sue debella
tor triumphator ingentū supplicior sēli
cet ut pentitentib' onera sua redd. ut leua.
dū grauissime temptationis referunt exem
pla. Consuetudo ē enī sōpt̄ diuine ut cū
exercitatissim' miles xp̄i affuerit dir. tyronis
inde animū efficaciū imbuat. Qua, ppt̄ in afflic
tionib' asperis gaudeam' in carnis nr̄e cruci
atione letem'. q̄n hoc nos a ētna pena li
berat. qd' hic ppt̄ dīm momentanea celeritate
diseruiat. Considerādu ē etiā qd' in his
psalmis pentitentiū. nullus tanta legat̄
ēē ppessus. ut merito adm̄ suā malor re
cipi credat̄ qualitas gaudior. Diuisio.
Per figurā ethopoeam psona introducit ut
dicētū ē inuicem militis xp̄i. uulnerū dolo
re ēfracta uermib' scaturiens: in sup exprbra